

binnen enkele jaren de taak van de Imperial Continental Gaz Association worden overgenomen. De Raad ging akkoord met de uitbreiding, waarna op 17 januari 1887 de vergrote fabriek in werking kon worden gesteld³³).

De fabriek van de I.C.G.A. kon nu worden gesloten; op 8 augustus 1887 werd in aanwezigheid van de voorzitter der raadscommissie H.V.B. Molenaar, de directeur der Gemeente Gasfabriek Th. van Doesburgh en de vertegenwoordiger van de I.C.G.A. mr. G.E. Havelaar, de laatste sectie van het I.C.G.A.-leidingennet overgenomen en de afsluiter van de oude fabriek aan de Scheepstimmermanslaan definitief dichtgedraaid³⁴).

Verdere uitbreiding van de bestaande fabrieken werd noodzakelijk. Van 1901-1908 vond een laatste vergroting van de fabriek aan de Oostzeedijk plaats. In 1897/98 werd de fabriek te Feijenoord voorzien van een installatie voor de fabricage van gecarbureerd watergas; rond 1910 bleek een verdere uitbreiding noodzakelijk. Intussen was men er al lang achter dat de lokatie op Feijenoord niet optimaal was. Verzakkingen vormden een groot probleem; soms ging meer dan 25 procent van de productie wegens breuk in de verzakte leidingen verloren³⁵). De directie stelde daarom voor de fabriek over te plaatsen naar een lokatie nabij de Maashaven. De Gemeenteraad die dit voorstel verwierp, besloot op 28 december 1911 wel tot een grote uitbreiding. Deze vond plaats tussen 1912 en 1915. In de jaren 1927 tot 1931 werd de capaciteit verder vergroot.

Zoals uit het hiervoor meegedeelde blijkt, had de Gemeente nog een tweede gasfabriek van de I.C.G.A. overgenomen, nl. de fabriek aan de Oostkous bij Delfshaven. Grote uitbreidingen werden niet uitgevoerd. In 1906 werd de fabriek gesloten en voor de sloop verkocht³⁶).

Intussen groeide het aantal inwoners van Rotterdam snel en nam het gasverbruik sterk toe. In 1906 stelde de directeur een eerste rapport op, waarin hij pleitte voor de bouw van een geheel nieuwe fabriek met grote uitbreidingsmogelijkheden in de Keilepolder. De directeur van Gemeentewerken was daarentegen een sterk voorstander van een fabriek op de zuidelijke oever bij de Waalhaven. In rapporten bestreden beide heren elkaar fel. Eén van de argumenten tegen de bouw in de Keilepolder was de hinder die men van de nieuwe fabriek vreesde voor de zich steeds verder naar het westen uitbreidende woonwijken. In dit verband werd in de Gemeenteraad gezegd dat de fabriek aan de Oostzeedijk 'een ondragelijke last'